

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Landstinget. № 34.

Tiende Session.

25de Møde.

Mandagen den 15de Novbr.

(Fortsat.)

Drejer (fortsat): Naar endelig den samme ærede Landstingsmand har bemærket, at Embedsmændene ere ligesom uberettigede til at give noget Løfte om at lade alle Erklæringer være til Eftersyn, for de Vedkommende, saa troer jeg ikke, at mine Uttringer i denne Henseende gik ud paa, at nogen Embedsmand havde givet et saadant Løfte. Hvad Embedsmændene angaaer, saa anførte jeg — idetmindste var det min Mening at anføre — at de havde gjort sig det til Regel ikke at nægte Vedkommende Adgang til at komme til Kundskab om Erklæringerne, og tilføiede, at nogle kommunale Autoriteter ligesom havde, om ikke ved offentlig Kundgjørelse, saa dog paa en saadan Maade, at alle Vedkommende kunde blive vidende derom, tilkjendegivet, at de Erklæringer, som de afgave, vare tilgængelige. Det var blot disse Bemærkninger, som jeg troede at burde gjøre; og det forekommer mig, at, naar den meget ærede Landstingsmand bebrejder Forsvarerne af denne Lov Misforstaaelser og en ikke rigtig Opfattelse af Forholdet i det Hele, saa ere Andre vel ogsaa berettigede til at ønske og vente, at der heller ikke fra Modstandernes Side bliver gjort Noget gjældende, som har Udseende af ligesaavel at berøbe paa Misforstaaelser og en mindre rigtig Opfattelse af det hele Forhold.

Madvig: Ja, jeg troer dog vist, at det er en Misforstaaelse, naar den ærede Lands-

tingsmand har sagt, at jeg troede, at Forholdet mellem de forskellige Instantser af Embedsmænd var det samme som det private Fortrolighedsforhold. Jeg har netop talt om Modsetningsforholdet. Den ærede Landstingsmand har nu tydeligt oplyst, hvorledes han i sit tidligere Foredrag vilde adskille kommunale Autoriteter og Embedsmænd; men Loven adskiller dem ikke. Jeg har ikke sagt, at det blot var Stræben efter Gunst, der kunde drive en Embedsmand til at give en saadan Erklæring om at ville lade Alt, hvad han skriftligt indberettede, komme til Vedkommendes Kundskab; men jeg fastholder, at, naar en saadan almindelig Erklæring afgives af en Embedsmand, er jeg bange for, at der er endeel mennekelig Svaghed derved, skjøndt det er ikke blot Svaghed. Hvad angaaer den ærede Landstingsmand fra Helsingør (Kirck), da er det mærkværdigt, at han kan være saa enig med mig, da jeg er saa uenig med ham.

Kirck: Jeg vil blot tillade mig at svare, at det forekom mig, at den ærede Landstingsmand gik ind paa min Anskuelse og i sit Foredrag tydeligt heldede dertil, idet han til Syvende og Sidst kun fandt den Mangel ved Loven, at det ikke var blevet forbudt, at Autoriteterne maatte forhandle mundtligt.

Nørgaard: Naar man nu i denne Sag skulde gaae ind paa at forandre sin Anskuelse fra hvad den tidligere har været, skulde det jo fornemmelig være af den Grund, at man har sølt sig overbevist om, af de Grunde, som ere blevne fremførte, at Ens tidligere Anskuelse ikke var rigtig eller berettiget; men jeg kan ikke nægte, at jo længere jeg seer paa denne